

Arrest

nr. 264 182 van 24 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 december 2020 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2020 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied (bijlage 13) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw :
[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

De eventuele aanwezigheid in België van minderjarige/meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Ook het feit dat er een huwelijksaangifte werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Pakistan.

II.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verzoeker en zijn partner dienden een aanvraag tot huwelijk in bij de Stad Antwerpen. Deze huwelijksaangifte werd reeds tweemaal uitgesteld voor bijkomend onderzoek. De laatste maal was dit op verzoek van de Procureur die bijkomend onderzoek naar de relatie wenste te doen. De aangifte werd dan ook uitgesteld naar 17.03.2021.

Verzoeker en zijn partner werden i.v.m. deze huwelijksaangifte nog niet gehoord, noch door de politie, noch door de dienst Schijnrelaties van de stad.

Het feit dat de huwelijksaangifte werd uitgesteld doet geen afbreuk aan de duurzaamheid van deze relatie.

Dat uit het dossier wel degelijk afgeleid kan worden dat verzoeker een gezin vormt met mevrouw T. en dat zij er belang bij heeft dat verzoeker samen met haar in België verblijft.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een grondige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM! Er wordt niets onderzocht.

Er word in de beslissing een algemene motivering gebruikt om de beslissing te staven. Zo wordt bv. "de eventuele aanwezigheid in België van minderjarige/meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf".

Noch verzoeker, noch zijn partner hebben kinderen in België.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker niet werd gehoord alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dit bevel wordt afgeleverd naar aanleiding van de huwelijksaangifte, die door verzoeker en zijn partner werd afgelegd.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder het effectieve gezinsleven van verzoeker met zijn partner mee op te nemen in de beoordeling.

Verzoeker werd voor het afleveren van het bevel niet gehoord. De bedoeling van deze hoorplicht is om de redenen van verzoeker m.b.t. een eventueel bevel te achterhalen, doch wanneer men weigert dit verhoor te laten plaatsvinden, kan men ook geen rekening houden met de eventuele argumenten van verzoeker.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Deze praktijk, het niet horen, is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoeker om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van de relatie is dat men terugkeert naar Pakistan is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Zo wordt er verwezen naar eventuele kinderen die er zouden zijn. Noch verzoeker, noch zijn partner hebben kinderen. Indien men verzoeker had gehoord voor het afleveren van het bevel, had hij dit kunnen meedelen.

Hieruit blijkt dat verwerende partij wel argumenten opsomt in hun beslissing, zonder deze naar behoren te onderzoeken in dit dossier.

Hierdoor kan men aannemen dat de motivering van het bevel niet volstaat en het dossier onzorgvuldig werd behandeld.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!

II.2. Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal worden van COVID-19.

Dat hij ónmogelijk kan terugkeren naar Pakistan. Pakistan neemt het niet nauw met de COVID-maatregelen. Zij hebben reeds meermaals aangegeven dat er meerdere 'oorlogen' gevoerd worden op hun grondgebied en dat deze van een eventueel virus niet de grootste is waarover zij zich zorgen moeten maken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM.

Verzoeker heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien verzoeker dient terug te keren, zal verzoeker in de armoede terechtkomen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker nergens meer terecht kan in zijn land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

II.3. Schending van artikel 8 EVRM

Dat verzoeker bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoeker dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Het koppel vormt samen een hecht gezin in de zin van artikel 8 EVRM en aldus dient dit te worden beschermd.

Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient men rekening te houden met een aantal relevante factoren waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding t.a.v. elkaar, (arrest Grant, EHRM, nr. 10606/07 van 8 januari 2009). Dit laatste kan aangetoond worden door het eventueel aangaan van een huwelijk.

De huwelijksaangifte, gedaan door verzoeker en zijn partner, is een begin van bewijs van de duurzame relatie die zij onderhouden. Hiervan wordt gesteld dat dit slechts een tijdelijke weigering betreft, doch de dienst Schijnrelaties gaat het onderzoek naar de oprechtheid van deze relatie niet naar behoren kunnen uitvoeren.

Er dient hiervoor nl. een visum worden aangevraagd, waarna verzoeker zal gehoord worden op de ambassade als DVZ hiervoor toelating geeft. In de praktijk worden partijen echter nooit gehoord op de ambassade en wordt er reeds een negatieve beslissing genomen in het visumdossier alvorens de, in het buitenland verblijvende, partij gehoord te hebben op de Ambassade.

Het is dan ook logisch dat verzoeker dit onderzoek in België wenst verder te zetten.

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat de relatie van het koppel standvastig en duurzaam is. Zij hebben reeds een huwelijksaangifte ingediend.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Pakistan. In België heeft hij een netwerk bestaande uit zijn partner en familieleden van zijn partner.

Ook heeft zijn partner een voltijdse tewerkstelling. Zij kan verzoeker dan ook niet volgen indien hij het land dient te verlaten. Zij dient het beste voor zich in haar achterhoofd te houden. Zij heeft hier nl. een leven uitgebouwd. Bovendien zal zij dienen af te reizen naar Pakistan, een land waar zij nooit eerder verbleven heeft.

De belangen van verzoeker wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het is ook in het belang van zijn partner dat verzoeker kan blijven omdat een terugkeer naar Pakistan onrechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor hun huwelijksaangifte en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden."

2.2. Waar verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder tot een verblijf werd toegelaten of gemachtigd. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating tot het grondgebied. Naar luid van de jurisprudentie van het EHRM moet in een dergelijk geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verzoeker voert aan dat het feit dat hij en zijn partner een huwelijksaangifte gedaan hebben, een begin van bewijs is van de duurzame relatie die zij onderhouden. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat een dergelijke huwelijksaangifte niet automatisch een verblijfsrecht genereert. Daarenboven beoogt het bestreden bevel geen definitieve beëindiging van verzoekers familiale banden maar slechts een tijdelijke scheiding van zijn partner waardoor zijn gezinsbelangen niet disproportioneel benadeeld worden. De Raad dient bovendien op te merken dat verzoeker en zijn partner zich ervan bewust dienden te zijn dat verzoekers verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn. In dergelijke gevallen is er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Verzoeker maakt dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aannemelijk en toont niet aan dat een tijdelijke scheiding van zijn partner niet in alle redelijkheid kan worden verwacht.

Waar verzoeker betoogt dat het verloop van het onderzoek in het kader van zijn huwelijksaangifte gehinderd wordt door zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, kan hij niet worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat het openbaar ministerie reeds op 26 januari 2021 een negatief advies uitbracht waarin er werd geconcludeerd dat er sprake is van een schijnhuwelijk. Op basis van het voormelde advies werd op 18 februari 2021 de huwelijksvoltrekking geweigerd. Volledigheidshalve dient de Raad eraan te herinneren dat schijnrelaties niet beschouwd kunnen worden als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verduidelijkt niet welke andere elementen in rekening moesten worden gebracht in het kader van een afweging van de eventuele positieve verplichting. Een schending van verzoekers familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM omwille van medische situaties, vindt bovendien slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing.

Verzoeker verwijst naar de coronapandemie en betoogt dat hij vreest om besmet te raken. Hiermee maakt hij echter niet aannemelijk dat hij door het COVID-19-virus besmet is of symptomen heeft en een medische behandeling nodig zou hebben. Bovendien is het risico op besmetting slechts hypothetisch. De hypothetische vrees om besmet te worden met COVID-19 is onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Door louter te stellen dat de coronapandemie geen prioriteit is in Pakistan, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat de situatie van die aard is dat er niet in alle redelijkheid van verzoeker verwacht kan worden dat hij terugkeert. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.4. In de mate dat verzoeker zich beroept op een schending van het hoorrecht, blijkt uit het administratief dossier dat zowel hijzelf als zijn partner op 17 oktober 2020 een interview aflegde bij de dienst schijn- en gedwongen relaties van de stad Antwerpen. Verzoeker verduidelijkt niet welke elementen hij nog wenste toe te lichten.

Bovendien kan volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, § 39). Verzoeker betoogt dan wel dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met het geheel van elementen die eigen zijn aan de zaak, doch verduidelijkt hij hiermee niet welke elementen buiten beschouwing werden gelaten bij het nemen van het bestreden bevel. Verzoeker voert geen specifieke omstandigheden aan die, na een individueel onderzoek, het afleveren van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT